

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **A. D.**
státní příslušnost: Turecko
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2025, č. j. X ve věci prodloužení doby trvání zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 8. 1. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalovaný nesplnil svoji povinnost zabývat se alternativami k zajištění (zvláštními opatřeními) a přistoupit

k zajištění teprve až poté, co by bylo prokázáno, že nelze uplatnit mírnější opatření. Argument žalovaného, že uložení alternativy není možné v situaci, kdy se žalobcova žádost o mezinárodní ochranu jeví jako účelová, je v přímém rozporu s § 46a odst. 1 zákona o azylu. Dle žalobce pokud snad měl žalovaný pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. I v případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, by díky tam panujícímu režimu byl nadále plně k dispozici žalovanému pro řízení o mezinárodní ochraně.

3. Žalobce dále namítal, že žalovaný žalobce v řízení o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) ani nevyslechl, nýbrž omezil se na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které však plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Dle žalobce se ho měl žalovaný dotázat na možnost spolupráce se žalovaným apod. Pakliže žalovaný nepřistoupí k provedení ani jednoho pohovoru před vydáním rozhodnutí o zajištění, je pak o to zásadnější, aby s informacemi obsaženými ve spise cizinecké policie pracoval v jejich celkovém úhrnu a v rozhodnutí reflektoval jak skutečnosti v neprospěch, tak ve prospěch žalobce, což se však nestalo. S informacemi sdělenými žalobcem žalovaný pracoval účelově, jelikož přednostně zohlednil informace svědčící v neprospěch, skutečnost jsoucí ve prospěch žalobce (např. že žalobce se správními orgány od počátku aktivně spolupracuje pro vyřešení jeho situace) naopak nijak nezohlednil.
4. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska délky prodloužení zajištění. Dle žalobce je odůvodnění délky zajištění nedostatečné, čistě formální a vzbuzuje dojem svévole a rovněž je zajištění nepřiměřené a zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Délka zajištění cizince by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat individuálním okolnostem případu. Žalovaný se však omezil pouze na konstatování délky rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Dle žalobce však z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v ZZC s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání doby zajištění tak není z pohledu žalobce přiměřená, nýbrž účelová bez individuálního posouzení případu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce.

II. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-

39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.

7. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Krajské ředitelství policie kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025, č. j. X, zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 15. 8. 2025 kontrolován v Havlíčkově Brodě, přičemž nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval pobývat na území. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko (zadávacím státem bylo Chorvatsko). Následně rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025 pod č. j. X bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu. Dne 18. 8. 2025 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 20. 8. 2025 pod č. j. X o zajištění žalobce v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 5. 12. 2025. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 8. 1. 2026.
8. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou NSS již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vylicení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný porušil § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kterážto porušení nijak nekonkretizoval.
9. Ve vztahu k dalším námitkám je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba je přitom koncipována velmi obecně a žalobce až na výjimky nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 37).

10. Žalobce jako první namítal nedostatečné posouzení možnosti využít zvláštní opatření. V této souvislosti je předně třeba ozřejmit zákonné podmínky pro zajištění cizince dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
12. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 24). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
13. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu představuje základ pro zákonné omezení jeho osobní svobody vždy jen po tomto rozhodnutím stanovenou dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 tohoto zákona. Je-li tato doba trvání dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, bod 19).
14. Podle krajského soudu však žalovaný uvedeným judikturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce dostál. Z jeho odůvodnění konkrétně vyplývá, že žalovaný měl za to, že se nic nezměnilo na důvodech uvedených v prvotním rozhodnutí o zajištění a že bylo nadále zřejmé, že by propuštěním žalobce ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, zejm. následné vycestování. Žalovaný zcela konkrétně popsal vývoj situace žalobce, tj. jeho pobyt na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu a platného cestovního dokladu, jeho předchozí nelegální vstup do dalších zemí schengenského prostoru. Konkrétně uvedl, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, který je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko, a to na základě údaje zadaného Chorvatskem, platnost od 13. 8. 2025 do 12. 8. 2026, Žalobce, ač věděl, že mu byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU po dobu jednoho roku, nepodnikl pro své vycestování žádné kroky a z území EU nevycestoval, naopak se v rámci EU dále přesouval. Žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob, platnost od 27. 8. 2025 do 31. 12. 2999. Žalobce v ČR před svým zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v Itálii či Rakousku, kde rovněž pobýval, přestože mu v tom nic objektivně nebránilo. Žalobce

nemá v ČR nikde nahlášenou adresu, nemá stálou adresu, dočasně pobýval u kamaráda v provozovně kebabu. Nemá zde ani žádné rodinné vazby. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu doručovat. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR a zajištění. Žalovaný tedy na základě uvedených skutečností posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako motivovanou pouze snahou zmařit nucený návrat do vlasti. S ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, absenci dokladů, jeho nelegální pobyt na území členských států EU a jeho dosavadní chování nelze dle žalovaného očekávat jeho součinnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení osobní svobody. Podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak měl za naplněné, přičemž krajský soud s tímto závěrem vzhledem k uvedeným skutečnostem souhlasí.

15. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro prodloužení doby trvání zajištění.
16. Pokud pak jde o samotné zvláštní opatření, tím se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.* Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
17. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, se vyslovil NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se*

rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (k tomu rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

18. Jak je uvedenou judikaturou zdůrazněno, zvláštní opatření nelze uložit, pakliže nelze předpokládat spolupráci žalobce s žalovaným a pakliže by tím mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřovalo (zde výkon správního vyhoštění). Tedy k uložení zvláštního opatření nelze přistoupit, lze-li se na základě konkrétních skutečností domnívat, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění. Přesně takovou optikou přitom na věc žalovaný nahlížel. Na str. 3 napadeného rozhodnutí uvážil, z jakého důvodu není možné uložit zvláštní opatření. Vysvětlil, že žalobce v ČR nemá žádné rodinné vazby, není v ČR nikde hlášen k pobytu, nemá žádnou adresu, nemá v ČR žádný majetek, sám sdělil, že nemá dostatek finančních prostředků, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR. V důsledku nedostatku finančních prostředků nelze očekávat ani jeho pravidelné docházení na pracoviště správního orgánu. Žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti popsané výše v bodu 14 tohoto rozsudku (nelegální vstup a pobyt na území schengenského prostoru a nerespektování odepření vstupu a pobytu na území schengenského prostoru) zdůraznil, že s ohledem na dosavadní přístup žalobce k právním předpisům ČR nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu bylo uloženo. Krajský soud má úvahy žalovaného týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za dostatečné a přezkoumatelné. Uvedené závěry vyplývají ze zjištěných skutečností a naplňují výše uvedené požadavky judikatury. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem a řádným způsobem vyhodnotil, proč v případě žalobce není uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu možné.
19. Žalobce přitom v podané žalobě nikterak nereagoval na uvedené závažné okolnosti (nelegální vstup a pobyt na území, nerespektování odepření vstupu, nedostatek finančních prostředků), nijak je soudu neosvětlil, nepředložil uvěřitelnou verzi, která by vyvracela popsané úvahy žalovaného. Jeho námitka zůstala toliko v obecné rovině. Umístění žalobce do pobytového střediska je vzhledem k uvedenému vyloučeno. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodě, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce je osobou, která na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné významné vazby, které by jej motivovaly k setrvání. Do ČR nelegálně vstoupil, přestože věděl, že mu v Chorvatsku byl odepřen vstup na území EU. V jeho případě tak není dána žádná skutečnost, která by nasvědčovala ochotě spolupracovat se správními orgány, naopak z jeho dosavadního přístupu plyne naprostý opak. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR. Nelze též souhlasit s tvrzením žalobce, že by bydlení v pobytovém středisku skýtalo záruku mj. toho, že bude se správními orgány spolupracovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují a trvají.
20. Vzhledem k uvedenému rovněž nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce o absenci výsledku žalobce a účelovém hodnocení skutečností toliko v jeho neprospěch. Předně je třeba uvést,

že zákon o azylu při rozhodování o zajištění cizince s provedením jeho výsledku nepočítá. Uvedené výslovně plyne z ustanovení § 46a odst. 6, dle kterého v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Žalovaný tedy nijak nepochybil, jestliže žalobce k otázce jeho zajištění nevyslechl a vycházel mj. z informací získaných od Policie ČR. Žalobce ani v žalobě nespecifikoval, jaké skutečnosti ohledně možností jeho spolupráce se správním orgánem hodlal v rámci takového výsledku žalovanému uvést. Soud pak nesouhlasí ani s tvrzeným účelovým vyhodnocením zjištěných skutečností. Rovněž dle názoru soudu se jedná o podstatné a natolik závažné okolnosti, které zcela odůvodňují žalobcovu zajištění bez jakýchkoliv pochybností. Žalovaný zjištěné okolnosti hodnotil objektivně. Ani soudu totiž není zřejmé, jak by dosavadní nelegální jednání žalobce, nerespektující odepření vstupu na území EU, mohlo vyznít ve prospěch žalobce. Pakliže žalobce dále naráží na svou spolupráci se správními orgány, není soudu zřejmé, o jaké spolupráci hovoří, pakliže se nachází v zajištění, a tudíž logicky nemá jinou možnost než se správními orgány spolupracovat. Má-li ona tvrzená spolupráce spočívat v tom, že žalobce odpovídá na otázky správního orgánu, rozhodně se nejedná o skutečnost, která by mu měla být přičtena k dobru, neboť je v jeho vlastním zájmu, aby správnímu orgánu vyličil všechny rozhodné skutečnosti v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a rozhodně to není skutečnost, která by mohla jakkoliv převážit výše uvedené okolnosti hodnocené v žalobcův neprospěch.

21. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska délky prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
22. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění do 8. 1. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil s ohledem na skutečnost, že ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnutím ze dne 28. 11. 2025 žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné její formě, přičemž žalobce může do 15 dnů ode dne doručení uvedeného rozhodnutí podat žalobu, která by měla odkladný účinek. Dále vycházel z toho, že dle § 46a odst. 15 písm. a) zákona o azylu se pro účely zajištění osoba zajištěná podle tohoto ustanovení považuje za žadatele o udělení mezinárodní ochrany i po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a to do okamžiku, než bude žalovaným zjištěno, zda žaloba ve věci mezinárodní ochrany byla podána, avšak nejdéle 10 pracovních dnů. Žalovaný přitom ze spisového materiálu zjistil, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bylo žalobci předáno 4. 12. 2025, lhůta pro podání žaloby tak měla končit dnem 19. 12. 2025. Na následné zjištění, zda žalobce žalobu podal je ze zákona dalších 10 pracovních dnů, což je do 8. 1. 2026 včetně. S ohledem na uvedené tak žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce do 8. 1. 2026, tedy o 34 dnů, přičemž tyto stále ještě spadaly do možné maximální 180denní lhůty pro zajištění žalobce (doposud byl zajištěn na 144 dní).
23. Soud považuje odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelné a přílehlavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu

institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). V řízení o mezinárodní ochraně v případě žalobce sice bylo již rozhodnuto dne 28. 11. 2025, žalovaný ovšem správně zohlednil, že žalobce proti tomuto rozhodnutí může podat žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Řízení o mezinárodní ochraně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí prakticky nadále probíhalo, neboť žalobce měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Vzhledem k uvedenému a ke skutečnosti, že žalobce byl zajištěn právě z důvodu obavy z ohrožení realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, se krajský soud s posouzením žalovaného ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou. Pro úplnost pak jen soud doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobu podal, věc je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 74 Az 11/2025.

24. Jelikož krajský soud rozhodl o podané žalobě bezodkladně, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

25. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 19. ledna 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně